

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 21 października 2009 r.

DOLiS/DEC-1049/09

Dot. DOLiS-440-98/09

DECYZJA

Na podstawie 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego ze skargi A. , na przetwarzanie jego danych osobowych przez Spółdzielnię Mieszkaniową polegające na udostępnieniu jego danych osobom nieupoważnionym,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga (zwanego dalej Skarżącym) na przetwarzanie jego danych osobowych przez Spółdzielnię Mieszkaniową (zwaną dalej Spółdzielnią). W swoim piśmie Skarżący wskazał, iż „w dniu 30 stycznia 2009 r., na powszechnie dostępnych do wglądu tablicach ogłoszeniowych (...) przy drzwiach zewnętrznych (wejściowych do budynku), na ścianie holu każdej z klatek wejściowych (...) pojawiła się informacja (...) wydana przez spółdzielnię [tj. Spółdzielnię], opatrzone datą styczeń 2009 r. (...), w treści której wymieniono numer każdego z lokali mieszkalnych wraz z kwotą zadłużenia” w stosunku do Spółdzielni, w tym udostępniono jego numer lokalu oraz kwotę zadłużenia. Wobec powyższego Skarżący wniósł do Generalnego Inspektora o podjęcie stosownych działań w stosunku

do Spółdzielni oraz „wydanie określonej decyzji administracyjnej”. W kolejnym piśmie Skarżący wskazał, iż przedmiotowe ogłoszenie zostało usunięte, „a w jego miejsce pojawiło się kolejne zawiadomienie o tej samej konfiguracji treściowej – opatrzone datą maj 2009 r.”

Pismem z dnia 7 maja 2009 r. Spółdzielnia ustosunkowała się do zarzutów Skarżącego i wyjaśniła, iż „na tablicy ogłoszeń zostało wywieszone pismo skierowane do mieszkańców tego budynku w styczniu 2009 r.”, wskazując, iż „interes członków Spółdzielni wymaga, aby Spółdzielnia zgodnie z wymogami statutowymi chroniła dobro wszystkich zrzeszonych w spółdzielni”, a ponadto, iż „przedmiotowe zawiadomienie nie zawierało danych osobowych w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 Nr 101 poz. 926 z późn. zm.)”.

Natomiast pismem z dnia 18 sierpnia 2009 r. wyjaśniono, iż „skierowana wyłącznie do mieszkańców budynku informacja dotycząca wysokości zadłużenia lokalu w przedmiotowym trybie nie jest już udostępniania”.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów powołanego aktu prawnego, podstawowym obowiązkiem każdego administratora jest przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie. Stosownie do art. 18 ust. 1 ustawy, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że stan naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych istniał. Spółdzielnia przyznała, iż na tablicy ogłoszeń zostało wywieszone pismo skierowane do mieszkańców, w treści którego wymieniono numer każdego z lokali mieszkalnych wraz z kwotą zadłużenia. Niesłusznym jest jednakże twierdzenie Spółdzielni, że „przedmiotowe zawiadomienie nie zawierało danych osobowych w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 Nr 101 poz. 926 z późn. zm.)”, zgodnie bowiem z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (ust. 1), a osobą możliwą do zidentyfikowania jest osoba, której tożsamość można określić bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo jeden lub kilka specyficznych czynników określających jej cechy fizyczne, fizjologiczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne. Dlatego też nie może budzić wątpliwości fakt, że numer mieszkania –

w zestawieniu z innymi danymi, stanowi dane osobowe w rozumieniu wspomnianych wyżej przepisów. Wskazać również należy, że w świetle stanowisk doktryny, jeżeli „same informacje nie określają tożsamości osoby, nie wskazują na żadną oznaczoną osobę, niemniej „otwierają możliwość” ustalenia tożsamości osoby, z którą informacja jest powiązana. I tak przecież, docierając do odpowiedniego spisu lokatorów (...) można „powiązać” informację z osobą (będącą najemcą)” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, Ochrona Danych Osobowych, Komentarz, Zakamycze 2004, s. 381). Stwierdza się także dalej, że „wywieszenie przez administratorów zasobów mieszkaniowych na klatkach tzw. list dłużników, które zawierają jedynie numer lokalu, okres niepłacenia i kwotę zaległości, stanowi przetwarzanie danych osobowych” (tak G. Sibiga, Nowelizacja ustawy o ochronie danych osobowych, Monitor Prawniczy 2001, nr 23, s. 1153 – 1158).

Jednakże w toku postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez Generalnego Inspektora ustalono, iż dane pozwalające na identyfikację Skarżącego zawarte w ogłoszeniu o zadłużeniu, a następnie udostępnione w miejscu publicznym, to jest na publicznie dostępnych tablicach ogłoszeń, zostały z nich zdjęte i nie są udostępniane w sposób będący przedmiotem złożonej skargi. Zatem nie można mówić o istnieniu stanu naruszenia prawa, o którym mowa w art. 18 ustawy. Wobec tego w stanie faktycznym stwierdzonym w niniejszej sprawie, Generalny Inspektor nie może wydać decyzji nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem (o której mowa w art. 18 ust. 1 ustawy), z uwagi fakt, iż stan taki -w chwili wydawania decyzji – istnieje.

Natomiast odnosząc się do wniosku Skarżącego, wskazanego w piśmie z dnia 5 października 2009 r., „aby Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, korzystając z ustawowej kompetencji, wynikającej z treści art. 19 U.O.D.O. podjął stosowne czynności wobec zaistnienia w przedmiotowej sprawie znamion występku określonego m. in. w art. 51. 1. U.O.D.O.” wskazać należy, iż strona może składać do Generalnego Inspektora tylko takie wnioski, które mogą być rozpatrzone przez wydanie decyzji administracyjnej. Tymczasem ustawa nie daje uprawnień do kończenia danego postępowania poprzez skierowanie w formie decyzji administracyjnej zawiadomienia do organów ścigania o popełnieniu przestępstwa. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 listopada 2001 r. (sygn. akt II SA 2702/00): „osoba dochodząca ochrony swych praw w trybie ustawy o ochronie danych osobowych nie jest podmiotem postępowania obliczonego na wydanie decyzji o zawiadomieniu stosownego organu o przestępstwie w zakresie przetwarzania danych osobowych i nie może się tego domagać od GODO w administracyjno – prawnych formach tego postępowania. Przepis art. 19 ustawy nie daje bowiem stronie roszczenia w tym względzie”. Skierowanie przez Generalnego Inspektora zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa następuje poprzez wystąpienie do właściwego organu do wszczęcia postępowania karnego w danej sprawie, a ponadto jako należące do autonomicznych kompetencji organu realizowane jest z urzędu, a nie na wniosek osób zainteresowanych.

Niezależnie od powyższego Generalny Inspektor skierował do prezesa Spółdzielni wystąpienie wskazujące na konieczność respektowania przepisów o ochronie danych osobowych przy podejmowaniu działań będących przedmiotem działalności Spółdzielni. Wskazano także na konsekwencje niestosowania ustawy o ochronie danych osobowych, które wynikają także z przepisów o charakterze prawnokarnym.

Reasumując, w obecnym stanie faktycznym nie można mówić o istnieniu stanu naruszenia prawa, o którym mowa w art. 18 ustawy. Wobec powyższego, Generalny Inspektor nie może wydać decyzji nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem (o której mowa w art. 18 ust. 1 ustawy), z uwagi fakt, iż stan taki -w chwili wydawania decyzji – istnieje.

W związku z powyższym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).